Sok hűhó Shakespeare-ért

[1]

Az évad végének közeledtével új bemutatóra készül a JESZ. A közönség nagy várakozással tekint a nagy klasszikus bemutatójára. Ennek apropóján kérdeztem Tóth András Ernő rendezőt, a JESZ művészeti vezetőjét.

Shakespeare Sok hűhó semmiért című darabjából számtalan színházi előadás és népszerű film is készült. Miben tud újat hozni a JESZ előadása?

A szereposztásban… Ez banális válasznak tűnhet, de minden feldolgozás alapja a ”játszó személyek” képességeiben, egymáshoz rendelhetőségében, intellektuális merészségében rejlik! Sok jó szerep, sok jó színész, csak én ronthatom el! Azért van egy olyan új olvasat vagy inkább ötlet, ami merőben szokatlan a darab cselekményével kapcsolatban. Hogy ez mi, azt nem fogom elárulni, de elmondható, hogy a darab sok ponton magában hordoz vígjátéktól nem várt elágazásokat.

A klasszikusokkal kapcsolatban természetes módon felmerül a kérdés, hogy mennyiben aktuális a történet, a szituáció napjainkban.

Ez két kérdés. Először is arra kellene válaszolni, hogy miről szól a történet, kinek a története ez? Egy városé, egy családé, két szerelmesé, egy nőé? Egy jó darab egymás mellett futó történetek sokasága. Sokat észrevesz belőle a rendező, néhányat nem, néhányat próbálunk hangsúlyozni, néhányat nem, ez a próbafolyamat igazi, rengeteg vitával és feszültséggel teli érdekessége. A második kérdés az aktualitás, erre szerintem jó szívvel lehetetlen válaszolni, mert kinek ez, kinek az a fontos, éppen ezért erről soha nem beszélgetek a munka során. Inkább megelégszem pár jól

elkapott, egyszerűen elmondott, tiszta érzelmű mondattal. De nem menekülve a kérdés értelme elől: a barátság, a szerelem, a féltékenység, a bosszú mindig aktuális, hiszen alapérzelmekről van szó.

Rendezőként számodra mi jelentette a legnagyobb kihívást e darabbal kapcsolatban?

Van egy saját olvasatom, szeretem a gyors tempót. Ez a rendezői elvárás sokszor ütközik a színészek belső tempójával, ezért az igazi kihívás az, hogy addig nézzem türelemmel próbákon ezeket az enyémtől „eltérő javaslatokat”, míg meg nem szeretem, és el nem fogadom azokat. Mivel azért én sem adok fel mindent, szelektálok a megszeretést illetően. A színészek szerint sokat, szerintem épp eleget.

Olyan színészek is szerepet kaptak, akik eddig még nem játszottak a JESZ színpadán. Hogyan kerültek kapcsolatba a társulattal?

Pécsen a szakmabeliek ismerik egymást. László Csabi régi motoros, már a JESZ létrejötte előtt is játszottunk együtt, de volt közös munkánk a Nemzetiben is. Balog Zita pedig bábszínészként sokszor örvendeztette meg a gyerekeimet és persze engem is a Bóbitában. Vlasits Barbara pedig a Nemzetiből jár hozzánk évek óta, és komoly szerepeket játszott nálunk az utóbbi években. Olyan sokat dolgozott már velünk, hogy őt már jeszesnek gondoljuk! Arató Ármint kisgyerek korától ismerem, láttam diákszínjátszóként, két éve én hívtam vissza Pécsre a kaposvári főiskoláról egy szerepre a Nemzetibe, és most is együtt dolgozunk a nagyszínházban is. De nálunk, a JESZ-ben az érkezők hamar beilleszkednek, és a mieink pedig új impulzusokat kapnak. Jó hangulatban próbálunk.

A JESZ-nek van már hűséges törzsközönsége. Elmondhatjuk, hogy ez az előadás is tipikusan JESZ-es lesz?

A hűséges nézők a színészek miatt – Pásztó Reni, Inhof Laci, Mikuli János alapító tagok! és Hollósi Orsi, Zakariás Máté évtizede játszanak főszerepeket - hűségesek a JESZ-hez, és azok miatt a rendezői megoldások miatt, amiben a művészeink igazán képesek tehetségükhöz mérten játszani. A térhasználat, a vizuális világ és a játékmód egyszerűsége és a bátor viccelődés ismerős lesz.

Radnai Éva művészeti titkár

Pécs, 2019. május. 10.

Forrás webcím:https://jesz.pte.hu/sok_huho_shakespeare_ert

Hivatkozások
[1] https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/dsc_6748_0.jpg?itok=0GLDDscP